

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:

в Австрії:

на цілий рік . . . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . . . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року 2-50 зр. (5 кор.)
на місяць . . . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 16 франків
Поодинокое число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о год. 6-ій пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция «Руслана» під ч. 9 ул. Коперника (Ліндого ч. 9.) Експедиция місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попередне застереження. — Реклямації неопечатані вільні від порта. — Оголошення звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Руска школа ім. Шевченка (виділова) у Львові.

(X) Значіне шкіль в народнім вихованню починає що раз ліпше розуміти і оцінювати руска суспільність, хоч ще не в такій мірі, якби сего вимагали наші народні потреби і поступ часу. Тимто бачимо на різних точках нашого просвітнього руху змаганя в тім напрямі, щоби для рускої молодіжи в шкільнім віці дати спромогу, побирати науку в своїй матерній мові і в народнім дусі. Таким поглядом руководило ся також Руске Товариство педагогічне у Львові, основуючи тут перед двома роками першу і одну в Галичині руску школу виділову для дівчат. Як небудь Руске товариство педагогічне належить до найменш засібних і не орудує майже ніякими фондами, поважило ся на таке велике діло, рахуючи при тім на жертволюбність руского народу, на пожертвоване руских учительських сил і на підмогу краю. І справді коли в році шкільнім 1898/9 вийшла в жите І. кляса (після навного плану V. кл.) виділової школи ім. Шевченка, зголосило ся (мимо опізненого дозволу з Ради шк. кр.) 32 учениці (з котрих 30 скінчили клясу), рускі сили учительські жертвували майже зовсім безкорисно свою працю, а руско-народні товариства львівські: Просвіта, Наук. товариство ім. Шевченка, Дністер, Бесіда, Клюб Русинок і приватні люди поспішили з грошевыми підмогами, щоби оплатити і уміщене школи і придбати потрібні шкільні прибори і хоч дрібну дати винагороду за уділюване науки, до чого і сойм краєвий додав на одну клясу 1600 корон. В біжучім році вписало ся до І. кл. 33 учениці (з котрих до кінця року остало 28) в II. кл. 37 (остало 33, иньці або задля тяжкої недуги або задля переселеня родичів опустили

школу) і тим показала ся конечна потреба рускої школи виділової у Львові. Збір учительський складає ся з 8 учительок і учителів і директора та працює щиро і ревнотно над осьвітотоу дівчат сеї школи, а дворазова візитація краєвого інспектора в сїм і в минувшім році дала сій праці повне признанє. Сойм краєвий ухвалив і на сей рік підмогу по 1600 корон на кожду клясу, а з руских товариств Клюб Русинок, Шкільна Поміч, Бесіда і Дністер не замкнули своєї скарбони, щоби причинити ся до піддержки школи. За сим прикладом повинні піти й иньші рускі товариства, позаяк сама краєва підмога не вистарчає, щоби оплатити найконечнійші видатки. Задлятого відкликуємо ся тут і до иньших руских товариств і до приватної жертволюбности руских одиниць, щоби піддержували сю одну школу виділову ім. Шевченка. Відкликуємо ся і до руских родичів, щоби численно свої діти посилали до сеї школи, де найдуть певно і щирю опіку і добру науку для своїх дітей скорше, як деінде. З слідуючим роком шкільним узискає неперечно ся школа право публичности, так що учениці вийдуть з неї з важними всюди сьвідоцтвами. Покажім жертвами для сеї школи, посланем до неї дітей, участю в закінченю року шкільного (дивись новинки), що нам залежить на розвитку руских шкіль.

Подружє архикнязя.

Так часто виринаюча а урядово дementована вість про вінчавє архикнязя Фердинанда з гр. Хотеківною, здійснила ся тепер. Кн. Фердинанд в четвер сего тижня має зложити присягу, в якій зрече ся прав своїх дітей і жени до цїсарської родини. Анї діти з сего морганатичного супружя не будуть мати права до престоло, анї жінка до титулу цїсаревой. Докумен-

ти, дотично сего зреченя будуть оголошені в урядовій газеті. При нагоді вінчавя архикн. Фердинанда вияснила ся також справа наслїдства престоло. Нині вже розвіяли ся всякі до тепер підношені сумніви, що наслїдником престоло треба уважати не кого иньшого, а найстаршого братанича нашого цїсаря архикнязя Фердинанда.

Престолонаслїдник роджений в 1863, а его наречена молодша о пять літ побачила сьвіт в р. 1868. Архикнязь Фердинанд пізнав єї у архикнязя Фридриха, де була за даму двора архикнягині Ізабелі. Перед роком спонукав архикнязь графянку Хотеківну, щоби покинула занимане становиско, з огляду на доспілий вже намір їх вінчавя. Гр. Хотеківна виїхала за границю і замешкала в Дрезні, де архикнязь відвиджував єї. Часто стрічала ся також залюблена пара в домах висшої чєскої аристокрації. Офіційально доперва перед кількома тижнями Wien. Ztg. оголосила була увільненє Софії гр. Хотеківної від обовязків дами двора.

Не малі трудности мусів побороити архикнязь Фердинанд, щоби міг піти за голосом серця. Перший раз стало ся таке в Австрії, щоби наслїдник престоло заключив морганатичне супружє. Домовий закон габсбурскої родини, якого крім членів родини не знає ніхто чужий, як також і прагматична санкция не доускають жінки анї діти з такого нерівного супружя до прав престоло. Натомість після угорского права, діти з легального, хотьби нерівного супружя мають право до корони св. Стефана. Тому Угри ставили великі трудности намірови архикнязя Фердинанда. Довгий час ведено переговори, аж вишукано десь закон, що лише той, хто є уповажнений до престоло Австрії, є заразом також наслїдник архикнязя Фердинанда усунено від всяких претенсий до угорської корони. Архикнязь згодив ся на єї всі ограніченя і поприсягне додержати їх так в своїм імені, як і своїх наслїдників.

В четвер, як сказано, відбуде ся зложенє

І. ГУЦКОВ. УРИЄЛЬ АКОСТА.

трагедия в 5. актах.

Переклав з німецкого Лев Лопатинський.

(Далі).

ЙОХАЙ.

Тож ми зберім всі сили против него!
Люблю Юдиту, так, я чую се
Тепер ще більше, чим давно коли.
Однак най зникнуть хмари межи нами.
Для мене встид за те просить, до чого
Я маю повне право. Прошу, Сільва!
Ви будьте товмачем душі моєї,
Промовте! Сам за себе я за гордий
Вставляти ся. От, вже смеркає, може
Спочати схочете по труді дня...

СІЛЬВА.

Відходиш, після слів таких? Скажи
Ще більше децо про Юдиту зраду.

входить слуга.

Чого? — (до Йохая) На хвильку!

до слуги

Чи хто з хорих може?

СЦЕНА II.

Слуга, попередні, Уриєль Акоста.

СЛУГА.

Прибув ваш ученик з давнійших літ.
Бажає кілька слів... я знаю, він
Любимцем вашим був — тож я пустив.

пропускає.

ЙОХАЙ

на стороні.

Він сам!

СІЛЬВА.

Акоста?

УРИЄЛЬ.

Перебив вам, Сільва?
тяжка павза.

СІЛЬВА.

До лікаря приходиш?... Так витай,
Лікар і ворога не відпихає.

УРИЄЛЬ.

Де Сільва, ворога? Учителя
Хотів я попрацати на розстання.

ЙОХАЙ

до себе.

Він іде?

СІЛЬВА.

Знаєтесь? Купець Бен-Йохай!

УРИЄЛЬ.

Ми знаєм ся...

ЙОХАЙ.

Не можу дати віри:

Ви хочете наш Амстердам покинуть?

УРИЄЛЬ.

Звідкіля ви прийшли, туди я йду,
Та зараз завтра, нім ще сонце встане.
Я хочу ширший сьвіт, людий побачить.
А що рад кождому, кого любив,
Сказати перед відїздом: «прашай»,
То і до вас прийшов, Де Сільва. Тут
Моя рука.

СІЛЬВА

відсуваєсь.

Сю руку, що те все,

Що я кривавим потом дослїдив,
Як перестояле лікарство геть
За двері виляля?

УРИЄЛЬ.

Де Сільва, я

До лікаря в тій хвили не приходжу,
До вченого Де Сільви я прийшов.
Колиж я не здоров в думках моїх —

присяги, на якій буде присутній між іншими також угорський президент міністрів Сель, який тепер бавив кілька днів у Відні для конференцій з гр. Голуховским в справі супружя архикнязя Фердинанда. В неділю дня 1. липня відбуде ся вінчане у Відні. Новоженці замешкають у величаво відреставрованім тепер віденським Бельведері. Потомки архикнязя одержать титули князів, а будуть носити імя матери. Справи масткові будуть полагоджені в дорозі приватної умови.

Вся праса витає радісно се подруже та ви казує надію, що так само прихильно прийме его ціле населене Австрії. Архикнязь поніс великі жертви для своєї будучої дружини, але найшов в ній те, чого не можуть дати ні престолу, ні армії, найшов правдиву любов, яка стане підвалиною его домашнього щастя. Коли до тепер зложила ся приповідка «Austria felix pube» (Австрія щаслива супружжями), так нехай сповнить ся на нашім престолонасліднику, що разом з его щастем буде «Austria felix amore» (Австрія щаслива любовію!).

3 країни нужди та здирства.

З над Черемоша.

Скарбківська фундація а Гуцули; радикал Трильовский і москаль Дудикевич.

Минувшого року приїс телеграф «страшну вість про бунт» гуцулів в Жабю. Про причини того «бунту» напишу пізнійше, бо до розясненя тої справи треба довшого часу, як також і побуту в місци, але щоби дати передсмак відносин жабівських, подаю дві справи одного гуцула з Жабя — Юрка Гаврищука, сина Михайла.

Гуцул той вивів в 1896 р. судову провізорию з Жабя против скарбківської фундації (Жабя належить до скарбківської фундації), котра «відбила» (відобрала силою) у него часть еквіваленту, признаного гуцулови сервітувою комісією під 31/12 1868 ч. 9119, а виділеного ему, зглядно его посередникам, Сем. і Ник. Манічук, у котрих Юра Гаврищук сю полонину купив, в дни 21/7 1872. Кошта тої провізориї — то дрібниця 305 зр. «Відбивав» у гуцула часть того еквіваленту п. Пацула, бувший управитель ц. к. дібр держарних в Явірнику, котрий за час свого побуту не мало лиха накоїв поміж гуцулами, про що колись буде бесіда.

Провізорию програв гуцул з тої причини, що фундація скарбківська доводила, що Пацула почав «відбивати» 15/7 1896, а скарга провізоришна внесена донерва 26/9 1896, отже припізнена, а гуцул знову доказує, що хотя его Пацула намавляв до внесеня провізоришної скарги аж по укінченю «відбиваня», то гуцул на се не зважав, іно за кождим разом розкидував понакладувані кіпці, котрими фундація скарбківська хотіла від него відграничитись і що в послед-

Про що не можу мати певности, —
То ліку ви не знаєте на те...
Нехай дух сам у собі знайде силу.

СЛІВА.

Колись сидів ти при моїх ногах,
І думати від мене научив...
А в письмах ти збиваєш вчителя?

УРИЄЛЬ.

Дивуюсь! Можна думати навчитись?
Чи є учителі та ученики
У найвисших науках, там де думка,
Як цвіт із крови Аякса, так мусить
Зродити ся сама у нашім внутрі?
Стару науку нашу, що оперта
На письмах трохи, трохи на традиції,
Та на сьвятих і сьвітських книгах,
Я хочу розяснить промінем розуму,
Не кажу прецінь, що найшов вже правду,
Яку мені усяк признати мусить;
Я лиш писав, що мозок мій диктує,
Моя несвідомість те говорила,
Мое засліплене те виділо,
І глухота те чула — моя власна.
Се власні переконаня мої.
Я вірю в них, і мені повірять другі!

(Далі буде).

ний раз зігнав напасників з «відбиваня» дня 11/9 1896, тож у приписанім часі вніс провізоришну скаргу. Против ореченя в тій справі ц. к. пов. суду в Жабю з 1/12 1898 ч. III|12 37/96|6 вніс адвокат гуцула відклик до Львова. Відклик сей відкинула апелляция під 1/9 1890 Pow. R. IV. 52/99|4 не тільки з причин, поданих в засуді першого судії, але і з того згляду, що відклик внесений 11. дня, хоть «wprawdzie na odnośnym dowodzie doręczenia umieszczonej jest dzień 26. stycznia 1890 jako data doręczenia zaszczepionej uchwały powodowi, gdy jednakże przez c. k. Sąd w Żabiu stwierdzonem zostało, że wedle dochodzeń karnych do Nr. 189/99 ten dowód doręczenia w ten sposób sfałszowany został, że datę doręczenia «20. stycznia» на «26. stycznia» zmieniono». Хтож тут був фальшивником? — коли гуцул не уміє писати і не знає о 8-дневім реинци до внесеня відклику в такій справі! Відгадати відай не тяжко, бо гуцул каже, що другого дня по дорученю (27/1 1899) вибрав «ахта» з суду, а третого дня «дунувси» (полетів) до Коломиї до д-ра Дудикевича, куда мене справив мій парох о. Пасимович, бо то дуже справний (щирий) адвокат, казав пан-отець. «Справний» адвокат вмісто внести відклик зараз, вніс его аж 11. дня.

Провізориа коштувала гуцула от таку «дрібницю»: 1) новіше виказані кошта візії місцевої 305 зр., — 2) заступник правний др. Трильовский взяв за ставлене ся в суді дня 13. листопада 1896 в Жабю 120 зр. і ліжник, «котрий я, як патрит си, під пана постелив на віз, а він ухопив той ліжник в Косові з воза, бо, каже, така умова була, але то неправда, — ліжник був варта 15 зр.,» — 3) якийсь Сохацкий «що при суді в Жабю» взяв за відпис актів в суді 4 зр., — 4) якийсь Залевский взяв 2 зр., «бо так, то видам тобі «ахта», а як не подаш, то дам тобі за 2 або і за 3 дни, — але не дам мені лишє 18 арк., а 13 арк. собі лишив, бо, каже, «як лишє адвокат зателеграфує, я тих 13 арк. зараз пішло». — Коли гуцул прийшов до д-ра Дудикевича, що казав він гуцулови, щоби му дав 5 зр. на «телеграф», а 16 зр. на те, щоби тому писареві (Залевскому) післати, коли гуцул зауважав, що Залевский обіцяв прислати тих 13 арк., наколи лишє зателеграфує, то Дудикевич закляв ся, «що dalibóg я подав тих 16 зр. писареві». (Ту випадно повис величезний павук над головою гуцула, а другий гуцул зробив дуже удатне порівнане Дудикевича з павуком), а на кінци дав гуцул 30 зр. за рекурс «тай іди си до дому». Справу повели так, що гуцул заплатив ще коштів судових поверх 53 зр. Так коштувала та провізориа гуцула 550 зр., не висляючи часу і трудів гуцула!

У того самого гуцула хоче, а зглядно «відбила» уже в суді, скарбківська фундація з вини дорадника 12 морг. ґрунту, «Прундівка» званого, в солі положеного. Др. Дудикевич порадив спровадити комісію, за котру гуцул (Юра Гаврищук) заплатив 103 зр. За сю справу взяв доси др. Дудикевич від гуцула 200 зр. + 200 зр. (а 100 зр. «вибрав на мало» (частями), «та се не рахую, най го мара бере»). Перші 200 зр. взяв др. Дудикевич при сьвідках. Тоди взяв за заступство у Германа Павла 200 зр., у Марії Фінткалюк Дмитризги 100 зр., у Леся Сумарука 200 зр., у Петра Марчука 100 зр., а у другий то більше, то менше, так, що того напруталось на 1600 зр., за котрі гроші «побув на комісії дві неділи, але на комісії був лишє до полудня, а по полудни «баював» з Wallisch ем» (управителем скарбківських дібр в Жабю) «так, що і по 40 фляпок на гірру складали». Др. Дудикевич взяв у Юри Гаврищука ще якісь папери «декрета від ґрунту» і гуцул ходив уже три рази за тими паперами до него до Коломиї, та «гляба» (трудна справа) «відобрати», бо Дудикевич жадав від гуцула ще 200 зр. до повисше виміненых 500 зр. А що, може не по твердо-патріотичному? ще й як?!

Юра Гаврищук буде то правдоподібно той самий гуцул, у котрого Др. Дудикевич взяв 200 зр. за заступство в суді та на розправі не явив ся. Щоби фундація скарбківська не контумацовала гуцула, удавався російський конзуль зі Львова в справі свого пушія з Коломиї до гр. Станіслава Скарбка, яко куратора скарбківської фундації, щоби відвернути від него халепу. — Коли один сьвященик зайшов за якоюсь оруд-

кою до гр. Скарбка, сказав той: «ks. dobrodziejui jestem w kłopotcie. Był tu u mnie konsul rosyjski i prosił, ażebym nie kontumacował jednego hucula, bo sprawa dotyczy D-ra Dudykiewicza, który wziął od hucula płacę, a na terminie w sądzie nie stanął». (Гр. Скарбек і не догадувався може, що говорить до чоловіка, котрий як-раз післав того гуцула, може в найліпшій вірі, до того «справного адвоката»). Се чув я 20/6 с. р. в присутности многих сьвідків і Бог так зарядив, що коли я приїхав до дому, застав як-раз Юру Гаврищука. Я не є забобонним, але уважаю се за signum — щирійшої і більше людяної опіки при ріжних напастях на гуцулів жабівських — хоть від тепер...

На закінчене того praeludium до справ жабівських додаю, що у Павла Германюка, про якого ми згадали тут лишє мимоходом, Др. Дудикевич взяв 450 зр., а жадає ще 200 зр. Чиж не твердий патріотизм? Ще й який!!!

Вісти з Америки.

Кармельська «Свобода» пише про успіхи православя ось як:

Наші «православні» батюшки в Америці ведуть страх цікаву політику. Коли один або двох «уніятів» перейдуть на лоно «єдиноспасительної» російско-православної церкви, то сейчас і в небіщину «Свѣтъ» і «Амер. Православномъ Вѣстнику» звикли були робити велике «ай-вай». Писали сяжнисті статі, описували з найменшими подробицями торжества «присоединенія», словом мали материял до писаня на місяць або і два. Колиж блаженної памяти «Свѣтъ» «упокоился», сиріч перестав виходити, в Bridgeport люде виповіли православному сьвященикови місце і перейшли знов на «унію», ба навіть найголовніша твердиня царского православя в Wilkes-Barre упала, а о. протоєрей Товт рад не рад мусів із неправно присвоєної церкви «муфувати ся» — тоді, о тоді наші батюшки мовчать на всіх язиках, боять ся і слова проговорити, щоби «на родині» в матушки Росії» не довідались, що їх подвизаніє, основане на дуже нетрівких основах і паде від подуву найменшого вітру.

Оно-ж іначе і бути не може. Нарід хоч незначно, але прозріває, а прозріваючи, пореконуює ся, хто ему брат, а хто сват. Тай неможлива є річ, щоб чоловік, що хоч трохи прозрів, вмісто бути свобідним, хотів стати невільником і жебраком за тих пару долярів, котрі від часу до часу Синод ему кине.

Ісус Христос воскресив Лазаря, хоч сей 4 дни лежав вже в гробі і смердів. Небіщик «Свѣтъ» вже більше як «четверодневень» і смердить більше. Не знати, чи найде ся яка сила, котра могла-б его воскресити? Думаємо, що так. Ріжні чуда діють ся на сьвіті. Найбільші-ж чуда годен творити «рубель».

З політичного поля.

Австрійська політика лежить тепер в супокою, як ся корова, що на добрій паши напасла ся до несхочу, то тепер лишє пережуває те, що напрутала через день. Дневники розтрясають бесіди чеських та німецьких послів, котрі в своїх, суперечностях договориють ся до чим раз дальших скрайностей. Знаменною річю є, що польско-чеський розлом, мимо того, що були деякі змаганя з обох сторін, щоби затерти немилі події остатних днів парламенту, що сей розлом чим раз розширює ся. «Dziennik polski» який писав зараз по замкненю сесії, що заступники обох народів мусять зійти ся, тепер пише: «Взагалі Чехи, коли не хочуть попасти в грубу односторонності, повинні пізнати підстави польскої політики в Австрії і зрозуміти, що они є зовсім відмінні від їх власної політики. Повинні поняти, що інакше не може бути, бо коли ціла чеська політика і тактика концентує ся в Австрії і поза Австрією не має жадних обмежень, ані зобовязань, — Коло польске є відвичальним за свою політику перед цілою Польщею і цілу Польщу мусить мати на оці. Отже ціла Польска чує вдячність для австрійского монарха, а Коло польке, як є товмач, управляє передовсім династичну і державну політику». Є се вправді аргумент, сильний як повересло з соломи, але знаменує напрям, куди гнуть навіть зра-

Малий фейлетон.

НАГУЛА.*)

(Сільський образок. Написав о. Ф. Мешко).

— Нагула! — Нагула! — Нагула!

Коли ми побачили його на дорозі, що ве-
зе бідою траву, або глибоко задумавий ступав
звільна з довгою, тонкою палицею за корова-
ми, миттю вибігали із хат і загород, ставали
при дорозі, або збивали ся гуртом около него
і кричали дитинними, звінкими голосами:

— Нагула! — Нагула! — Нагула!

Піднімав ся великий гамір і крик. Ми
сміяли ся, показували йому язика, нестливо
скакали довкола нього — завжди в мірнім
віддаленю — і, що сили, кріпко горламі:

— Нагула! — Нагула! — Нагула!

Він тупо глядів на нас своїми великими,
як ніч чорними очима. Часом перекивав ся по
його грубих губах невизначний, байдужний
усміх. Показав нам білі, здоровенні зуби. Очі
засвітили на хвилю дивним жаром.

Але ми, босонога дівтора, в коротких ша-
равах, ще голосніше ревіли:

— Нагула! — Нагула! — Нагула!

Кидали за ним, або таки в нього порох,
болото, каміне, сухе галузе, гнилі яблука —
словом, що було під рукою.

*) Словинське погєе=der Narr, нагула (словар Пар-
тицкого).

Та от зникав з уст тупий усміх. Заскре-
готав зубами і страшно завернув очима, що ли-
ше самі білка виділи.

Кинув ся за нами.

— Га, дівтора, га! — кричав і вимахував
затисненим п'ястком по воздуху.

Ми усі втікали до загород.

Кричали, що «нагула» хоче нас бити.
Із за будинку вибігала яка неспокійна ма-
ти. Бояла ся за свойого дорогого сінка і кри-
чала на ціле горло:

— Гей, Яцку, непотрібе, огидо, чорте, а
пустип ти дитину! А, той нагула — геть забив
би бідну дитину. Ох, ти дурна, погана огидо!

— Чуєте, дядино сусідова — не дають
мені спокою — сердять мене, — чуєте, дядино?

Нічо не помагала його оборона і нарікане.
Не таке еше мусів слухати... Ми набрали від-
ваги і були більше зуховаті.

Бігли за ним, хапали, що було, в руки,
кидали за ним і тягом кричали:

— Нагула... бідний! Яцку, а чому ти на-
гуловатий?!

— Чортівське сьміте! — бісив ся Яцко
і люто глядів на нас з під лоба; знав, що нас
не позбуде ся, бо через нас уже був зганьбле-
ний і з'огиджений. — Пекольні черви, щоби вас
чорт пірвав!

В свойому, справедливому гніві кляв усіми
способами і всяким лихом.

Ми таки реготали ся і верещали:

— Чекай, чекай, Яцку — скажемо дядь-
кови Загірному, що ти кляв. Тоді буде палиця
в роботі... ха-ха-ха!

Нагула перестрашений і безнадійний похи-
лив голову і — мовчав...

* * *

Нещасне було жите Яцка... Вже змалку
сїромаха — незаконна дитина. Мати служила
в наймах у Загірного. Не довго, коли Яцко
прийшов на сьвіт, зведена сирота умерла і по-
лишила дитину Загірним.

Они його держали при собі, годували і ви-
ховували. Та не легко і виховувати таке дитя.

Яцко — се не була звичайна людска при-
рода... Щось йому бракує — говорили одні,
а другі прозвали його — нагулою...

Яцко не винен був свойого нещастя та
мусів для нього терпіти!

Поки жила стара Загірниха, Яцкови не бра-
кувало нічого. Се була жінка доброго і людя-
ного серця. Коли єї не стало, господарство пе-
рейшло в руки сина і його молодой жінки Орині,
а для Яця настали гіркі часи.

Робити мусів як худобина. Мав лише п'ят-
нацять літ. Та хотя працював, бідувал і гарю-
вал від ранньої зорі до темної ночі, то нераз
почув від домашніх неоднo прикре і тверде
слово, зирсив посьмішки від других, а найбіль-
ше від сільської дїтвоти...

Мимо того «нагула» мав серце. Мимо того
чув він і розумів кожде зимне і незчливе
слово, а кождий усміх і догана справляли йому
великий біль.

(Далі буде).

ПЛАШІВСКА парова фабрика дахівок і цегол

Стоваришенє зареєстр. з ограниченою порукою,

Бюро в Кракові, ул. св. Гертруди ч. 8
поручає:

дахівки подвійні вальцьовані — системи вінербергської
— барви червоної або чорної;
рурки дренові різної величини.

**Доставу дахівок обіймає для виго-
ди П. Т. разом з критєм.**

Цінники і прібки висилає даром.

Упрашає о численні замовленя

19—20

Заряд.

Товариство взаїмного кредиту „ДНѢСТЕРЪ“

стоваришенє з обмеженою порукою, Львів, ринок ч. 10
(дім „Просьвіти“).

уділяє позички за оплатою 5½% і 1% додатку на кошта
адміністраційні, властителям ґрунтів і господарств до 500
корон за порукою двох відповідних ручителів або за інтабу-
ляцією, над 500 корон тільки за інтабуляцією на першій
місци, до сплати в ратах на 3 до 10 літ. Сьвященики, не
посідаючі реальностей, мусять крім поруки двох ручи-
телів предложити еше полісу житєву; обезпечитись можна
через «Днѣстеръ» в Товаристві взаїмних обезпечень в Кра-
кові після всяких можливих комбінацій.

Згадаве Товариство пріймає вкладки до опроцентования від
членів і третих осіб по 4%.

— Уділ членський вносить 50 кор., вписове 2 кор. —

Членом бути і позичку дістати може тільки член
обезпечений в «Днѣстрѣ».

Інформації уділяє Дирекция листовно або агенти Товариства
взаїмних обезпечень «Днѣстеръ».

— РІК ЗАСНОВАНЯ 1892. —

Товариство взаїмних обезпечень „ДНѢСТЕРЪ“

перше і одинокє руске Товариство асекураційне,
припоручене Вєч. Духовенству і вєім вірним
Впрєосв. Митрол. і Прєосв. Еп. Ординариатам вєіх
трєх єпархій, обезпечає будинки, урядженє дома-
шне, скот, господарскі знаряди, збіжє в зерні і со-
ломі, сїно в стогах і будинках против шкід огневих.

Стан фондів гваранційних з днем 31-го груд-
ня 1899 вносить:

Фонд резервовий	245.814 кор. 52 сот.	} 486.145 кор. 92 сот.
Резерва премій	148.480 „ — „	
„ спеціальна	1.684 „ 80 „	
Фонд основний	72.000 „ — „	
„ емеритальний	18.166 „ 60 „	

Тарифи «Днѣстра» дуже умірковані, услівя
обезпечень користні, а шкоди ліквідують ся без-
проволочно. До кінця 1899 року вносили випла-
чені шкоди 1,669.565 кор. 38 сот. Поліси «Днѣстра»
пріймає Банк краєвий і Каси ощадности у Львові,
Коломиї, Самборі, Долині, Сьвятині, Городенці, Те-
ребовлі і Заліщиках при позичках гіпотечних.

На жите можна обезпечитись через «Днѣ-
стеръ» в Товаристві взаїмних обезпечень
в Кракові, котре дає найкористнійші услівя,
представляє своїми фондами найбільшу гва-
ранцію і видає поліси і квїти в рускїм язичі.
Зголошеня о уділенє агенцій в окрєстностях, де не-
ма близько агентів «Днѣстра», пріймає ся.
«Днѣстеръ» виплатив агентам по конець 1899 р.
провізії 216.714 корон.

Львів, ринок ч. 10. (дім «Просьвіти»).

КОНЦЕСІОНОВАНА ЧЕРЕЗ Ц. К. НАМІСНИЦТВО

Агенция газет і оголошень

Антонія І. Голєндєра

у ЛЬВОВІ, при улици СИКСТУСКІЙ ч. 2.

пріймає прєнумєрату місячну і квартальну на всі часописи, які виходять
в краю і за границєю в язичі рускїм, польскїм, нїмецкїм, французскїм і т. д.
по оригінальних цнах.

ПРОДАЖ ПООДИНОКИХ ЧИСЕЛ.

Пріймає оголошеня (інсерати) до всіх часописей обчислюючи їх
як найдешевше.

Бюро отворєне від 7. години рано до 9. вечером.